

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3To/23/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8723010029
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Sninský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8723010029.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Sninského a sudcov Mgr. Iva Maruščáka a JUDr. Petra Farkaša na verejnom zasadnutí konanom dňa 04.07.2023, v trestnej veci vedenej proti obžalovanému A. B. pre zločin ťažkej ujmy na zdraví podľa § 155 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného a o odvolaní okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. 4T/4/2023 zo dňa 20.04.2023, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Trestného poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok Okresného súdu Poprad sp. zn. 4T/4/2023 zo dňa 20.04.2023 v celom rozsahu.

Na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku

Obžalovaný A. B. , nar. XX.XX.XXXX v C., trvalo bytom
D. XXX, C. X, E. F., t. č.
od 27.07.2022 vo väzbe v ÚVV a ÚVTOS
Prešov

j e v i n n ý , ž e

- v presne nezistenom čase v období od popoludňajších hodín dňa 26.7.2022 do popoludňajších hodín dňa 27.7.2022 v obci D. G., okres C., na chate s popisným číslom č. XX, opakovane fyzicky napadal svoju starú matku - poškodenú H. I. (nar. XXXX), trvale bytom C., J. K. E. X pri verbálnych nedorozumeniach a to tým spôsobom, že ju rukami udieral do oblasti tvárovej, spánkovej a temenej časti hlavy, stláčal, ťahal a vykrútil jej zápästia oboch rúk a predlaktia, v dôsledku čoho poškodená utrpela zranenia a to kraniocerebrálne poranenia, konkrétne akútne subdurálny hematóm spánkovo temenej oblasti vľavo minimálneho rozsahu, subarachnoidálne krvácanie záhlavno temenej oblasti vľavo minimálneho rozsahu, viacnásobné pomliaždeniny tváre a hlavy a pomliaždeniny oboch horných končatín - predlaktí a zápästí obojstranne a tieto zranenia si vyžiadali dobu liečenia s obmedzením obvyklého spôsobu života v trvaní do 5 týždňov,

t e d a

inému úmyselne ublížil na zdraví a uvedený čin spáchal na chránenej osobe, a to blízkej osobe,

č í m s p á c h a l

prečin ublíženie na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona.

Za to mu súd u k l a d á :

Podľa § 156 ods. 2 Trestného zákona, § 38 ods. 3 Trestného zákona vzhľadom na prevahu poľahčujúcej okolnosti uvedenej v § 36 písm. j/ Trestného zákona nad neprítomnosťou priťažujúcich okolností uvedených v § 37 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona obžalovaného na výkon uloženého trestu zaraduje do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku obžalovanému u k l a d á povinnosť nahradiť poškodenej Všeobecnej zdravotnej poisťovni a. s., pobočka Prešov, Kúpeľná 5, Prešov, IČO: 35937874, škodu vo výške 89,91 eur.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku poškodenú H. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., K. XXX/X s nárokom na náhradu škody o d k a z u j e na civilný proces.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie okresného prokurátora z a m i e t a .

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. 4T/4/2023 zo dňa 20.04.2023 bol obžalovaný A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvalo bytom D. XXX, C. X, E. F., t. č. vo väzbe v ÚVV a ÚVTOS Prešov od 27.07.2022, uznaný vinným z prečinu ublíženie na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c), písm. e) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

- v presne nezistenom čase v období od popoludňajších hodín dňa 26.7.2022 do popoludňajších hodín dňa 27.7.2022 v obci D. G., okres C., na chate s popisným číslom č. XX, opakovane fyzicky napadal svoju starú matku - poškodenú H. I. (nar. XXXX), trvale bytom C., J. K. E. X pri verbálnych nedorozumeniach a to tým spôsobom, že ju rukami udieral do oblasti tvárovej, spánkovej a temennej časti hlavy, stláčal, ťahal a vykrútil jej zápästia oboch rúk a predlaktia, v dôsledku čoho poškodená utrpela zranenia, a to kraniocerebrálne poranenia, konkrétne akútne subdurálny hematóm spánkovo temennej oblasti vľavo minimálneho rozsahu, subarachonidálne krvácanie záhlavno temennej oblasti vľavo minimálneho rozsahu, viacnásobné pomliaždeniny tváre a hlavy a pomliaždeniny oboch horných končatín - predlaktí a zápästí obojstranne a tieto zranenia si vyžiadali dobu liečenia s obmedzením obvyklého spôsobu života v trvaní do 5 týždňov.

Za to mu súd prvého stupňa uložil podľa § 156 ods. 2 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona ho súd na výkon uloženého trestu zaradil do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku mu uložil povinnosť zaplatiť poškodenej H. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., K. XXX/X škodu vo výške 2.906,40 eur.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku mu uložil povinnosť zaplatiť pre Všeobecnú zdravotnú poisťovňu a. s., pobočka Prešov, Kúpeľná 5, Prešov, IČO: 35937874, škodu vo výške 89,91 eur.

Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku poškodenú H. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., K. XXX/X so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku, v neprospech obžalovaného, podal odvolanie okresný prokurátor. Podľa názoru tohto odvolateľa, zmena právnej kvalifikácie skutku zo strany súdu prvého stupňa nebola vecne správna, pričom odvolateľ trval na právnej kvalifikácii skutku ako zločinu ublíženie na zdraví v zmysle § 155 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c), písm. e) Trestného zákona. Uviedol k tomu, že aj keď podľa záverov znaleckého posudku z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie traumatológia, vypracovaného vo veci L. L. M., v tomto prípade síce bol poškodený mozog (ako životne dôležitý orgán), išlo tu však o poškodenie malého rozsahu, ktoré nebolo priamo život ohrozujúce.

Okresný prokurátor mal za to, že vzniknuté kraniocerebrálne poranenia u poškodenej naplnilo znaky ťažkej ujmy na zdraví, keďže ide o osobu vyššieho veku (v čase spáchania skutku bola vo veku 89 rokov), ktorej zdravotný stav už pred spáchaním skutku bol pomerne nepriaznivý (práve najmä s ohľadom na jej vek). Odvolateľ poukazoval na to, že o týchto skutočnostiach pritom obžalovaný ako vnuk poškodenej preukázateľne vedel, no napriek tomu opakovane fyzicky napadol poškodenú, pričom útok tu smeroval (okrem iného) na oblasť hlavy poškodenej, kde sú situované životne dôležité orgány - najmä mozog, ktorý v dôsledku opakovaných úderov otvorenou dlaňou ruky do hlavy poškodenej, aj bol poškodený, s čím obžalovaný musel byť jednoznačne uzročený. Podľa okresného prokurátora išlo o nepriamy úmysel (§15 písm. b/ Trestného zákona). Okresný prokurátor ďalej dodal, že v prípade, ak by sa odvolací súd s vyššie uvedenou právnou kvalifikáciou skutku nestotožnil, má za to, že obžalovaný svojím konaním naplnil prinajmenšom znaky skutkovej podstaty zločinu ublíženia na zdraví v štádiu pokusu v zmysle § 14 ods. 1 Trestného zákona, § 155 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/, písm. e/ Trestného zákona, keďže bol jednoznačný (prinajmenšom) nepriamy úmysel u obžalovaného. V nadväznosti na súdom prvého stupňa nesprávne určenú právnou kvalifikáciu skutku, považoval okresný prokurátor aj súdom uložený trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov za absolútne nepostačujúci. Navrhol teda uloženie trestu odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby pri ustálení právnej kvalifikácie skutku ako dokonaného zločinu ublíženia na zdraví v zmysle § 155 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Trestného zákona, s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/, písm. e/ Trestného zákona, eventuálne uloženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby (§ 39 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona), najmenej však vo výmere 2 rokov nepodmienečne (§ 39 ods. 3 písm. d/ Trestného zákona) pri ustálení právnej kvalifikácie skutku ako zločinu ublíženia na zdraví v štádiu pokusu v zmysle § 14 ods. 1 Trestného zákona, § 155 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Trestného zákona, s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/, písm. e/ Trestného zákona).

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie aj obžalovaný, ktorý prostredníctvom svojho obhajcu písomne navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby, pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevypríadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, tiež z dôvodu, že bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona a aj uložený trest považoval za neprimeraný a aby vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol alebo aby sám rozhodol tak, že ho spod obžaloby z dôvodu podľa § 285 písm. a/ Trestného poriadku oslobodzuje. Odvolateľ poukazoval na to, že okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil najmä tým, že z vykonaného dokazovania mal preukázané, že spáchal tento skutok najmenej vo forme nepriameho úmyslu, pretože údajne vedel, že svojím konaním môže poškodenej spôsobiť ujmu na zdraví a pre prípad, že to spôsobí, bol s tým údajne uzročený. Proti poškodenej mal konať protiprávne na viacerých miestach a v rôznych časových úsekoch, keď mal použiť voči nej fyzickú silu na rôznych miestnostiach chalupy. Súd prvého stupňa ďalej uviedol, že je nepravdepodobné, aby vznik zranení poškodenej uvedených vo výroku spôsobil tak, ako to uvádzal pri svojej výpovedi, teda pri riešení konfliktu s poškodenu, a to použitím dvoch slabších faciiek po tvári, polievaním vodou a chytaním za zápästie pri obrane matky pred útokom poškodenej. Súd prvého stupňa ďalej uviedol, že tým, že poškodená pri svojej činnosti a kontakte s ním mala byť tiež v pohybe, tak tieto zranenia mohli vzniknúť aj úderom do niektorej časti zariadenia, čo znalec vylúčil, okrem zranenie prsta ľavej ruky, ktoré mohlo vzniknúť nie priamo v súvislosti s jeho konaním. Zranenia na hlave a tvári jej, podľa vyjadrenia súdu, nemohli vzniknúť búchaním tejto časti tela poškodenu do kachľovej pece. Súd prvého stupňa nepovažoval list vyhotovený svedkyňou A. N. na základe vyjadrení poškodenej uvádzaných pred touto svedkyňou a svedkyňou L. D. za vyjadrenie poškodenej, ale iba za vytvorenie dôkazu bez vedomia poškodenej v prospech obžalovaného pod vplyvom iného. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia vôbec neuviedol, akým spôsobom sa vysporiadal s dôkazmi vykonanými v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní a nevyjadril sa ani ku spôsobu hodnotenia dôkazov, a to či už každého jednotlivo, ako aj ich hodnotenia vo vzájomnej súvislosti, pričom z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia úplne absentuje jeho úvaha o tom, akým spôsobom sa súd prvého stupňa vysporiadal s vykonanými dôkazmi s výnimkou vyhodnotenia v podstate jediného priameho vyjadrenia poškodenej H. I., zabezpečeného v konaní vo vzťahu k jeho osobe, ktorá bola zaznamenaná v písomnom liste vyhotovenom svedkyňou A. K. za prítomnosti svedkyne L. D., ktorý však súd prvého stupňa vyhodnotil absolútne nesprávne, keď bez akéhokoľvek logickej úvahy podloženej relevantnou skutočnosťou uviedol, že išlo o vytvorenie dôkazu bez vedomia poškodenej v prospech obžalovaného pod vplyvom iného. Také odôvodnenie

napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa obžalovaný považoval za absolútne nedostatočné, keďže úvahy súdu sú zhrnuté iba na jednej strane A4, za nezrozumiteľné, nepreskúmateľné, veľmi subjektívne poňaté, resp. dá sa povedať, až násilným spôsobom vyhodnotené v neprospech jeho, obžalovaného, a teda aj nezákonné. Podľa názoru tohto odvolateľa, súd prvého stupňa vyhodnotil skutkový stav veci absolútne v rozpore s dôkazmi, ktoré boli vykonané tak v prípravnom konaní, ako aj na hlavných pojednávaniach. Z vykonaného dokazovania nebol v celom konaní produkovaný absolútne žiaden priamy a ani nepriamy dôkaz o tom, že zranenia, ktoré boli poškodenej diagnostikované pri jej hospitalizácii, jej spôsobil on, a to či už priamym konaním, resp. z neobľahosti tak, ako to uvádza súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Okresný súd nesprávne vyhodnotil jeho vyjadrenia o konfliktoch s poškodenou, ku ktorým sa vyjadroval vo svojich výpovediach, pričom on pri všetkých svojich výpovediach bezprostredne, otvorene, kontinuálne a bez uvádzania rôznych verzii svojho konania a pritom jasne a zrozumiteľne opísal celý priebeh udalostí, ktoré sa udiali pred jeho zadržaním políciou, otvorene a bez akéhokoľvek zatĺkania a vymýšľania si a bez znakov konfabulácie sa priznal k tomu, že s poškodenou mal v dôsledku jej agresívneho a útočného správania tak voči jeho osobe, ale najmä voči jeho mame - dcére poškodenej, drobné konflikty, pri ktorých jej dal aj dve facky a obľal ju vodou, pričom tieto dve facky mali slúžiť iba na jej precitnutie z amoku, na prerušenie jej agresívneho chovania voči jeho mame, k čomu malo slúžiť aj obľatie jej tváre vodou. V žiadnom prípade nikdy na poškodenú fyzicky nezaútočil takým spôsobom, aby toto konanie mohlo viesť ku vzniku tých zranení, ktoré jej boli diagnostikované pri jej hospitalizácii. Pri svojej výpovedi pripustil jedine tú skutočnosť, že modriny, ktoré jej boli diagnostikované na zápästiach rúk, jej mohli byť ním spôsobené pri tom konaní, keď držal babke ruky, aby nemohla udierať jeho mamu a inak ju fyzicky napádať, pretože poškodená sa takýmto agresívnym spôsobom chovala nielen k nemu, ale aj k svojej vlastnej dcére - jeho mame, ktorá trpí vážnou duševnou chorobou a v podstate nie je schopná sama sa brániť pred takýmito agresívnymi útokmi tretích osôb. S určitosťou vylúčil akúkoľvek, čo aj len teoretickú možnosť, aby svojím konaním mohol poškodenej spôsobiť akékoľvek vážnejšie zranenia, ktoré jej boli diagnostikované pri hospitalizácii. Jednoznačne poprel možnosť akýchkoľvek vážnejších poranení a zranení poškodenej jeho osobou, pričom úvahy súdu o tom, že svojej babke spôsobil zranenia uvedené vo výroku napadnutého rozhodnutia, čo aj len neobľahivosťou, považuje obžalovaný za vyhodnotenie skutkového stavu tak nesprávnym a násilným spôsobom, že uvedená skutočnosť sama spôsobuje nezákonnosť napadnutého rozhodnutia. Ďalej zo svojho pohľadu hodnotil vykonané dokazovanie tak, že podľa jeho názoru v prípravnom konaní, ale ani na hlavnom pojednávaní nebol produkovaný žiaden nielen priamy, ale ani nepriamy dôkaz o tom, že zranenia, ktoré boli diagnostikované poškodenej, jej mal spôsobiť on. Tvrdenia a úvahy súdu prvého stupňa aj prokuratúry počas celého súdneho konania, považoval len za domnienky a nepodložené predstavy, ktoré by mali vyplývať z nejakých nepriamych dôkazov svedčiacich proti nemu. Dodal, že podľa jeho názoru, v celom súdnom konaní neboli produkované žiadne dôkazy, ktoré by mohli tieto závery nejakým rozumným spôsobom podporiť a logicky odôvodniť a bolo nutné konštatovať ten skutkový stav podložený vykonanými dôkazmi, že poškodená si spôsobovala nielen v rozhodnom čase, ale už dlhobojšie a niekoľkokrát aj po jeho zadržaní a vzatí do väzby, rôzne ľahšie, ako aj ťažšie zranenia, a to preukázateľne sama svojou aktivitou, resp. svojimi pohybmi, ktoré najmä v poslednom čase už nevedela správne koordinovať a ovládať. Najmä v konaní pred súdom prvého stupňa boli vykonané také dôkazy, ktoré jednoznačne svedčia o možnosti iného vzniku diagnostikovaných zranení poškodenej, než aký sa uvádza vo výroku napadnutého rozhodnutia. Tieto skutočnosti, podľa názoru obžalovaného, vyplývajú najmä z výpovede svedkyne L. D., ktorá uviedla, že poškodenú opatrovala od augusta 2022 do decembra 2022, resp. až do januára 2023, pričom hneď na začiatku jej kontaktov s poškodenou táto hovorila o ňom, pričom viackrát tvrdila, že v „base“ je on nevinne, a že nie je pravda to, čo mala rozprávať policajtom. Svedkyňa D. sa vyjadrila aj k jednému incidentu po jeho vzatí do väzby, kedy po príchode do bytu poškodenej tento byt nevedela odomknúť, preto zavolała záchranne zložky, aby otvorili byt, pričom po otvorení bytu našla na chodbe rebrík, poškodená ležala v spálni a vôbec neregistrovala príchod tejto svedkyne a ani ostatných osôb, na tvárovej časti mala zaschnutú krv, okolie oka bolo opuchnuté s modrinou, pričom pri dotaze na ňu, čo sa stalo, poškodená údajne uviedla, že chcela ísť hore zavesiť na rebrík nejaké parožie, pričom žiadne parožie sa v byte nenašlo. V byte poškodenej bolo vidieť pri tomto incidente aj vytrhnutú záchodovú misu. Zranenia, ktoré si poškodená objektívne spôsobila sama, boli tak vážneho charakteru a rozsahu, že poškodená bola následne hospitalizovaná v nemocnici na úrazovom oddelení. Svedkyňa D. ďalej uviedla, že poškodená mala tendenciu vychádzať v kuchyni viac krát na kuchynský stôl s tým, že poškodená jej hovorila, že viackrát spadla a sťažovala aj na bolesť. Svedkyňa D. si pri umývaní tela poškodenej viackrát všimla na jej tele modriny, na nohách a rukách mala aj starecké škvrny. Svedkyňa sa vyjadrila aj k správaniu poškodenej k svojmu okoliu, pričom uvádzala, že poškodená mala psychické

problémy, odmietala sa obliekať, kričala, bola agresívna, a to aj vtedy, keď boli napr. na prechádzke, pričom pri bežnej situácii, keď pri zastavení poškodenej pred prechodom cez cestu na červené svetlo na semafore poškodená reagovala na svedkyňu z dôvodu nedovolenia jej vstupu na prechod pre chodcov veľmi agresívne. Svedkyňa D. sa vyjadrila aj k ďalšej udalosti súvisiacej s poškodenou, a to k udalosti, kedy bola poškodená hospitalizovaná po tom, čo ju táto svedkyňa našla zamknutú v jej byte, pričom po jej hospitalizácii si táto zlomila nohu svojvoľným pádom z nemocničného lôžka. Svedkyňa D. o poškodenej uviedla aj to, že pri jej návšteve na geriatrickej bola pripútaná na lôžku, pretože si svojím konaním spôsobovala rôzne poranenia a z dôvodu zabránenia vzniku ďalších zranení ju na tomto oddelení pripútal k nemocničnému lôžku. Svedkyňa D. sa vyjadrovala aj k napísaniu listu svedkyňou K., pričom uviedla, že keď boli spolu v domove dôchodcov pri poškodenej, napísanie predmetného listu bolo prianím poškodenej I. a v tomto liste je v podstate doslovne zachytené to, čo pred nimi poškodená povedala o incidente, pre ktorý je obžalovaný väzobne stíhaný už 9 mesiacov. Obžalovaný vytýkal okresnému súdu, že pri odôvodnení napadnutého rozhodnutia nevenoval obsahu výpovede svedkyne D. žiadnu pozornosť, nevysporiadal sa so závažnými skutočnosťami, ktoré táto svedkyňa uvádzala pri svojom výsluchu, pričom pri objektívnom posúdení obsahu výpovede tejto svedkyne, podľa názoru obžalovaného, je potrebné konštatovať, že táto svedkyňa sa jednoznačne vyjadrovala o poškodenej ako osobe, ktorá sa voči ostatným osobám prejavovalo v čase bezprostredne nasledujúcom po, rozhodnom období, agresívne, útočne, spôsobovala si sama svojím pohybom a svojím konaním rôzne zranenia, mala na tele viaceré škrvny a modriny, a po celý čas, kedy s poškodenou bola v kontakte, sa táto na jeho osobu vyjadrovala tak, že on jej žiadne zranenia, ktorej jej boli diagnostikované pri hospitalizácii, nespôsobil. Ďalej odvolateľ vytýkal, že súd prvého stupňa pri odôvodnení svojho rozhodnutia, podľa jeho názoru, neuviedol žiaden hodnotiaci úsudok ani k ostatným svedeckým výpovediam vykonaným na hlavných pojednávaniach a došlo tak k nezákonnému rozhodnutiu. V prípade, ak by súd prvého stupňa objektívne posudzoval svedeckú výpoveď svedkyne L. D. uskutočnenú na hlavnom pojednávaní, musel by, podľa obžalovaného, konštatovať, že jej výpoveď je odlišná od jej výpovede z prípravného konania, konštatoval by, že pri odstraňovaní rozporov medzi jej výpoveďou z prípravného konania a hlavného pojednávania poukázala táto svedkyňa na zlú protokoláciu ňou vypovedaných skutočností o celej veci, pričom táto svedkyňa jednoznačne poprela tú skutočnosť, že na polícii povedala, že poškodená jej ukazovala nejaké modriny na rukách a na nohách, a rovnako tak nepočula, aby poškodená uvádzala, že on alebo niekto iný ju mal zbiť. Rovnako by tak súd prvého stupňa musel konštatovať aj tú skutočnosť, že svedkyňa O. vypovedala na hlavnom pojednávaní o tom, že poškodená tejto svedkyňi nepovedala, akým spôsobom ju mal zbiť, pričom poškodená sa tejto svedkyňi mala zdôvodniť iba s tým, že ju obliat vodou. Svedkyňa O. rovnako tak vypovedala aj o tom, že poškodená jej neskôr osobne volala a pýtala sa jej, že prečo ho táto svedkyňa udala a zároveň jej uviedla, že poškodená ma musí z toho teraz dostať, pretože on jej nič nespravil. Pri hodnotení týchto svedectiev je, podľa obžalovaného, potrebné prihliadať aj na tú skutočnosť, že tieto svedkyne ani len nepriamym spôsobom nepotvrdili to, že by ho poškodená obvinila z toho, že jej mal spôsobiť tie zranenia, ktoré jej boli diagnostikované pri jej hospitalizácii. K výpovedi svedkyne K. poukazoval na to, že vo veci na hlavnom pojednávaní uviedla, že jeho brat ju požiadal o to, aby išla za poškodenou a opýtala sa jej, čo sa vlastne stalo v rozhodnom čase na chate v Javorine. Keďže táto svedkyňa sa s poškodenou stretávala pomerne často a často ju aj navštevovala, nemala problém zísť za ňou do zariadenia, kde bola umiestnená, pričom na potvrdenie toho, čo jej poškodená povie, bola pri tomto stretnutí prítomná aj svedkyňa D.. Svedkyňa K. opísala spôsob, akým vzniklo napísanie predmetného listu, ktorý je súčasťou súdneho spisu, a v ktorom poškodená uvádza, že pokiaľ on bol v jej blízkosti, nijako jej neublížil, je nevinný a zároveň žiada o jeho prepustenie z väzby. V predmetnom liste je zaznamenané aj to, že jej zranenia si spôsobila sama pádom zo stola pri zatváraní okna, pričom zopakovala, že on poškodenej nijako neublížil. Svedkyňa K. sa vyjadrovala aj k duševnému stavu poškodenej, pričom uvádzala, že táto mala občas svetlé chvíľky, kedy bola zorientovaná v čase a priestore, ako napríklad aj v čase, kedy spolu písali list o tom, že on je nevinný a že poškodenej neublížil. Svedkyňa K. vypovedala aj o tom, že poškodená jej viackrát spomenula aj to, že spadla, či už zo stola alebo z rebríka. Súd prvého stupňa sa k obsahu tejto výpovede v odôvodnení svojho rozhodnutia žiadnym spôsobom nevenoval, nijako sa s touto výpoveďou nevysporiadal a túto výpoveď pri hodnotení dôkazov vôbec nezobral na zreteľ, pričom neuviedol žiaden relevantný dôvod, pre ktorý by na túto výpoveď nemal pri hodnotení dôkazov prihliadať. Výpoveď svedkyne K., podľa obžalovaného, jednoznačne vyvracia vyjadrenie súdu prvého stupňa, ktorý na strane 5 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia uviedol, že predmetný list by mal byť dôkazom vyhotoveným bez vedomia poškodenej v jeho prospech pod vplyvom inej osoby. Takéto vyhodnotenie tohto dôkazu je, podľa názoru obžalovaného, svojvoľou súdu, ktorá nevyplýva z vykonaného dokazovania a je iba subjektívnym a ničím nepodloženým tvrdením súdu prvého stupňa.

Osobitnou kategóriou dôkazov vykonaných počas trestného konania boli znalecké posudky, ktoré boli na hlavnom pojednávaní odprezentované nielen ich prečítaním, ale jednotliví znalci boli k záverom týchto znaleckých posudkov aj osobitne vypočutí, pričom pri svojich výsluchoch títo zodpovedali aj na otázky kladené súdom, prokuratúrou, či obhajobou. Z týchto znaleckých posudkov a výpovedí znalcov, podľa názoru obžalovaného, vyplývajú skutočnosti, ktoré svedčia o tom, že u poškodenej sa už dlhšiu dobu z dôvodu jej duševnej poruchy prejavovali známky demencie, agresivity a skresľovania prežitých udalostí. Súd prvého stupňa síce v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vo všeobecnosti popísal závery predmetných znaleckých posudkov a výpovedí znalcov, avšak v odôvodnení napadnutého rozhodnutia absentuje vyhodnotenie záverov týchto znaleckých posudkov a absentuje aj poukázanie na aspoň niektoré podstatné časti týchto posudkov, ktoré by mali svedčiť v jeho neprospech, resp. by mohli svedčiť v jeho prospech. Znalkyňa L. I. O. dňa 25.10.2022 pri výsluchu na polícii na položenú otázku vyšetrovateľa, či by poškodená bola schopná popísať prežité utrpenie aspoň v ich jadre, napr. pri negatívnej udalosti v živote, ak by jej niekto ublížil na zdraví, znalkyňa odpovedala, že poškodená vzhľadom na demenciu, ktorou trpela a trpí a na stavy zmätenosti, nie je schopná popísať ani v hrubých rysoch prežité udalosti. Tento záver znaleckého dokazovania potvrdila znalkyňa aj pri jej vypočutí na hlavnom pojednávaní, kedy uviedla, že poškodená by nebola ani v hrubých rysoch schopná opísať jadro konania jeho osoby pri útoku na ňu. Rovnako tak znalkyňa C. O. M. vo svojom znaleckom posudku, ku ktorému bola vypočutá aj na hlavnom pojednávaní, uviedla, že u poškodenej sú diagnostikované prvky konfabulácie možné a dokonca aj zistené, a opis udalosti prežitých poškodenou nemusí byť zhodný s realitou, pričom aj nevedomé skreslenia podstatného charakteru konania iných osôb voči poškodenej sú pre poškodenú prípustné. Táto znalkyňa sa rovnako tak vyjadrila aj o tom, že poškodená nie je schopná objektívne vypovedať z dôvodov, ktoré podrobne opísala vo svojom znaleckom posudku, preto je v prípade jej výpovede nutné počítať so skresleniam podstatných skutočností nevedomého charakteru. Znalkyňa sa rovnako tak vyjadrila aj k tej skutočnosti, že v dôsledku pokročilej staroby poškodenej, táto nie je schopná objektívne si zapamätať a reprodukovať prežité udalosti. V súvislosti s týmito dvoma znaleckými posudkami je potrebné, podľa názoru obžalovaného, prihliadať aj na vyjadrenia poškodenej pred svedkyňou O., či členom hliadky PZ svedkom C. o tom, že ju mal zbiť, pričom v nadväznosti na tieto znalecké posudky a ostatné dôkazy zabezpečené počas trestného konania je potrebné a nutné hodnotiť vyjadrenia poškodenej o tom, že ju zbil tak, že takéto jej vyjadrenie nielen nevyučuje pravdivosť a hodnovernosť jeho výpovede o tom, že jej dal dve facky a obliat vodou, ale túto jeho výpoveď dokonca priamo potvrdzuje. V konaní bol vypracovaný aj znalecký posudok z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie úrazovej chirurgie znalcom L. L. M., ktorý vo svojom znaleckom posudku, ako aj pri výpovedi na hlavnom pojednávaní uviedol, že vo vzťahu k najväčšiemu poraneniu poškodenej, a to poraneniu jej mozgu, nie je možné určiť ako pravdepodobnejší ani jeden z priamych mechanizmov vzniku tohto poranenia, to znamená, ani náraz do prekážky, ako ani úder predmetom, pričom oboma mechanizmami mohlo dôjsť k rovnakému poraneniu. Rovnako tak k zlomenine malíčka ľavej ruky poškodenej mohlo dôjsť buď priamym mechanizmom, ale napríklad aj pri páde poškodenej, pričom oba mechanizmy spôsobu vzniku poranenia sú pravdepodobné a oboma mechanizmami môžu viesť k rovnakému poraneniu. Znalec vo svojej výpovedi uviedol aj tú skutočnosť, že on osobne poškodenú vyšetroval aj pri jej následných dvoch hospitalizáciách v nemocnici, pričom v septembri 2022 bola poškodená hospitalizovaná v nemocnici kvôli pádu v domácom prostredí s poranením hlavy a v októbri 2022 pre zlomeninu stehennej kosti po páde na urgentnom príjme. Znalec uviedol, že zranenie mozgu poškodenej bol nález malého rozsahu, ktorý poškodenú neohrozoval na živote. Zo záverov tohto znaleckého dokazovania teda nie je, podľa obžalovaného, možné na základe žiadnych indícií a dôkazov vykonaných pri tomto znaleckom dokazovaní, ale ani z iných dôkazov zabezpečených v trestnom konaní, nepoukázať na tú skutočnosť, že neexistujú dôvodné, logické a rozumné pochybnosti o tom, že diagnostikované poranenia si poškodená spôsobila sama, napríklad pádom zo stola, zo schodov, pri chôdzi alebo pri inej obdobnej činnosti. Žiaden zo záverov tohto znaleckého dokazovania a iných dôkazov zabezpečených v trestnom konaní naopak nevyučuje dôvodné, logické a rozumné pochybnosti o tom, že diagnostikované poranenia poškodenej spôsobil on, a to čo aj len vo forme nepriameho konania, ako to absolútne nesprávne vyhodnotil súd prvého stupňa. Vzhľadom na vyššie uvedené závery znaleckého dokazovania obžalovaný považuje takéto vyhodnotenie jeho konania súdom prvého stupňa nielen za nesprávne, ale vzhľadom na absenciu rozumných a logických záverov z tohto znaleckého dokazovania, aj za nezákonné. Súd prvého stupňa sa v rámci hodnotenia vykonaného dokazovania a úvah, ktoré ho viedli k vydaniu napadnutého rozhodnutia, žiadnym spôsobom nezaoberal a nevyjadroval k osobe obžalovaného, resp. ku spôsobu jeho života v minulosti. Ako bolo v konaní prezentované a jeho bratom G. B. potvrdené, už dlhodobo /viac ako 7 rokov/ sa na plný úväzok staral ako opatrovateľ o ich mamu, dcéru poškodenej, ktorá trpí vážnou chorobou a jej stav sa postupom času zhoršoval, pričom

medzi štandardné prejavy tejto jej choroby patria zabúdanie a bludy, pričom tieto prejavy jeho mamy vždy zvládala bezproblémovo a z jeho strany nikdy nedošlo k absolútne žiadnemu fyzickému prejavu pri starostlivosti o mamu, nikdy vo vzťahu k iným osobám nemal problémy s fyzickým násilím a nikdy sa násilne neprejavoval. Z výpovede G. B. vyplynulo aj to, že ich babka je veľmi zložitý a náročný človek, čo v konečnom dôsledku vyplynulo aj z výpovede svedkyne D., ktorá sa o túto poškodenú dlhodobejšie starala. Je potrebné poukázať aj na tú skutočnosť, že súčasná situácia ich rodiny, kedy je mama z dôvodu jej vážnych zdravotných problémov hospitalizovaná, poškodená je z dôvodu svojho veku a tiež svojich vážnych zdravotných problémov tiež hospitalizovaná, on je v súčasnosti už dlhšiu dobu vo väzbe, je s určitosťou možné vnímať ako rodinnú tragédiu, ktorá má negatívny vplyv na celú rodinu, pričom na túto skutočnosť ani súd prvého stupňa a ani sudca v prípravnom konaní vôbec neprihliadali. Obžalovaný sa domnieva, že pri správnom vyhodnotení dôkazov, ktoré boli uskutočnené v tomto konaní, by mal súd dospieť k jednoznačnému záveru o jeho nevinne, resp. k tomu, že skutok, ktorý sa mu kladie za vinu, sa nestal. Ak by napriek tomu mal niekto pochybnosti o tom, či sa predsa len nedopustil konania, ktoré sa mu kladie za vinu, domnieva sa, že v tomto prípade je nielen vhodné, ale dokonca aj nevyhnutné použitie zásady „in dubio pro reo“, ktorá vyplýva z ustanovenia § 2 ods. 2 Trestného poriadku. Obžalovaný má za to, že aj po ukončení dokazovania na hlavnom pojednávaní existujú rozumné, dôvodné, a logické pochybnosti o tom, že sa nedopustil konania, ktoré mu je kladené za vinu. Poukazuje na to, že ak nejaké pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie, je nevyhnutné pri rozhodovaní súdu postupovať v súlade s uvedenou zásadou „in dubio pro reo“. Na základe vyššie uvedených skutočností sa obžalovaný domnieva, že existujú závažné a odôvodnené pochybnosti o správnosti skutkových zistení všetkých výrokov rozsudku súdu prvej inštancie, o nesprávnom a nezákonnom vyhodnotení vykonaných dôkazov týmto súdom, o správnom a právne podloženom rozhodnutí tohto súdu vo veci samej a o porušení procesných ustanovení Trestného zákona, resp. Trestného poriadku.

Na základe podaných odvolaní postupoval Krajský súd v Prešove, ako odvolací súd, v intenciách ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku (Tr. poriadku), podľa ktorého, ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku a dospel k nasledovným záverom.

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená nárok na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi. Z opačného pohľadu možno povedať, že neúspech v súdnom konaní nie je možné považovať za porušenie základného práva. Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. (I. ÚS 19/02, I. ÚS 50/04, I. ÚS 59/04)

Odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08)

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. (z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/05 zo 16. marca 2005)

Aj z judikatúry Ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že v odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené obžalovaným, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných procesnými stranami konania.

Predmetom konania okresného súdu bola obžaloba, ktorú okresný prokurátor podal na obžalovaného dňa 13.01.2023, obžalobu pre zločin ťažkej ujmy na zdraví podľa § 155 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Trestného zákona (Tr. zákona) na tom skutkovom základe, že

- v presne nezistenom čase v období od popoludňajších hodín dňa 26.7.2022 do popoludňajších hodín dňa 27.7.2022 v obci D. G., okres C., na chate s popisným číslom č. XX, opakovane fyzicky napadal svoju starú matku - poškodenú H. I. (nar. XXXX), trvale bytom C., J. K. E. X pri verbálnych nedorozumeniach a to tým spôsobom, že ju opakovane otvorenou dlaňou ako, aj päťami rukami udieral do oblasti tvárovej časti hlavy, stláčal, držal a vykrútil jej oblasť zápästia a predlaktia a taktiež vyvrátil malíček ľavej ruky, v čoho dôsledku poškodená utrpela viaceré zranenia a to kraniocerebrálne poranenia, konkrétne akútny subdurálny hematóm spánkovo temennej oblasti vľavo minimálneho rozsahu, subarachnoidálne krvácanie záhlavno temennej oblasti vľavo minimálneho rozsahu, viacnásobné pomliaždeniny tváre a hlavy, zlomeninu základného článku malíčka ľavej ruky s posunom a pomliaždeniny oboch horných končatín - predlaktí a zápästí obojstranne, pričom v prípade poškodenia mozgu poškodenej išlo o poškodenie životne dôležitého ľudského orgánu a v prípade ostatných zranení išlo o zranenia, ktoré si vyžiadali dobu liečenia s obmedzením obvyklého spôsobu života v trvaní do 5 týždňov.

Zistený skutkový stav súd prvého stupňa ustálil správne, teda v súlade s výsledkami vykonaného dokazovania hodnotenými v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. poriadku a nebolo potrebné do znenia takto upravenej skutkovej vety zasahovať. Podľa názoru odvolacieho súdu potom, vzhľadom na vykonané dôkazy, bolo v posudzovanej veci nepochybne preukázané, že skutok tak, ako ho súd prvého stupňa ustálil, sa stal a bolo nepochybné, že ho spáchal práve obžalovaný A. B.. Odvolací súd však považoval za potrebné dať do súladu tieto výsledky so zodpovedajúcou právnou vetou, ktoré vystihuje podstatu spáchaného trestného činu, a to prečinu ublíženie na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zákona.

Právna veta použitá súdom prvého stupňa aj vo vzťahu k okolnosti podmieňujúcej použitie vyššej trestnej sadzby uvedenej v § 139 ods. 1 písm. e/ Tr. zákona totiž nemala oporu vo vykonanom dokazovaní, keď ani znenie žalovanej i napadnutej skutkovej vety nezohľadňovalo zákonnú požiadavku Trestného zákona vyjadrenú v § 139 ods. 2, podľa ktorej ustanovenie odseku 1 sa nepoužije, ak trestný čin nebol spáchaný v súvislosti s vekom chránenej osoby, a preto v tejto časti bol napadnutý rozsudok v rozpore so zákonom. Preto odvolací súd po zrušení napadnutého rozsudku v celom rozsahu skutkové závery v zmysle vyššie uvedeného síce prevzal, no upravil právnou vetou. Sčasti teda zrušil výrok o vine, a tak v zmysle § 321 ods. 3 Tr. poriadku musel zrušiť súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad, teda výroky o náhrade škody. Vychádzajúc zo skutkových záverov vyplývajúcich z dokazovania týkajúceho sa výroku o treste, uložil primeraný trest a po zohľadnení úmrtia poškodenej H. I., o nárokoch oboch poškodených, ktoré boli včas a riadne uplatnené v predmetnom trestnom konaní, sám rozhodol, a to aj o náhrade škody.

Obžalovaný popieral síce také konanie, ktorým by poškodenej chcel spôsobiť alebo spôsobil ťažkú ujmu na zdraví, no priznal, že pri konfliktoch vyvolaných poškodenu, jej dal dve ľahké facky. Keď videl, že poškodená leží na zemi opretá o prevrátenú stoličku, chcel ju postaviť, no ona prudko sa postavila sama a stoličkou zaútočila na neho aj na jeho mamu, pričom vtedy sa snažil jej zobrať stoličku a pripustil, že dal jej tieto dve jemné facky po tvári. Naďalej bola agresívna, udrela ho po ruke a vtedy on zobral hrnček s vodou a poškodenej vylial vodu do tváre, aby ju schladil, no ona ho oliala vodou z hrnca a preto on zobral vedro, v ktorom bol asi jeden liter vody a túto vodu vylial zvrchu na telo poškodenej. Vo večerných hodinách prišla k jeho mame, ťahala ju za vlasy a tak ich oddeľoval, no ona stále útočila a preto ju chytil za ruky, pričom jej mohli vzniknúť zranenia na zápästiach. Ráno počul buchot a tak prišiel na prízemie, v izbe na zemi sedela poškodená pri peci, matka stála nad ňou a videl, že poškodená udrela asi trikrát do hrany kachľovej pece ľavým lícom a krvácala z nosa. Pripustil že ráno videl monokel na tvári poškodenej, ktorý mohol vzniknúť pri úderoch do pece. Krv jej kvapkala z nosa. Obhajoval sa aj tým, že k zraneniu prsta ľavej ruky uviedol, že toto nesúvisí s jeho konaním, pretože toto poranenie si, podľa jeho názoru, mohla spôsobiť kdekoľvek a pri zraneniach na nohách boli zistené, že si ich mohla spôsobiť pri kopaní, keď ležala v izbe pri peci a ešte aj tvárou búchala o pec.

Skutočnosť, že obžalovaný uvádzal, že poškodená sa správala konfliktne, že verbálne napádala už v prvých dňoch návštevy v byte v Poprade nielen jeho, ale aj jeho matku, teda svoju dcéru, ktorá má vážne zdravotné problémy a ktorá sa nedokázala brániť a že aj to bol dôvod, že po pár dňoch návštevy

z bytu išiel s mamou na chalupu do D. G., ktorú má v spoluvlastníctve, ho neospravedlňuje. Nebolo preukázané, že by obžalovaný konal v nejakej nutnej obrane či v krajnej núdzi.

Na druhej strane ale tak obžalovaný, ako aj opatrovatelka poškodenej, potvrdili, že poškodenej sa stávalo, že spadla, pričom nebol zistený dôkaz, ktorý by jednoznačne potvrdzoval, že pôvodne žalované poškodenie malíčka ruky utrpela práve pri predmetnom incidente, čo okresný súd správne zohľadnil a zo skutkovej vety vylúčil. Aj ďalšie úpravy žalovanej skutkovej vety majú svoj základ vo vykonanom dokazovaní.

Treba dodať, že napadnutiu poškodenej zo strany obžalovaného svedčia lekárske správy z 27.07.2022 a 28.07.2023, z času bezprostredne po incidente, v ktorých poškodená H. I. ošetrojúcim lekárom k svojim zraneniam uviedla, že ju napadol a bil vnuk do hlavy a vykrúcal jej ruky.

K tomu treba pripočítať aj výsledky znaleckého dokazovania, ktoré okresný súd dôsledne popísal a vyhodnotil v odôvodnení napadnutého uznesenia, a tak nie je potrebné ich popis tak podrobne uvádzať aj v tomto uznesení.

Svedkyňa L. L. D. potvrdila, že sa jej poškodená vyjadrila, že nechce ísť domov, chcela, aby bola volaná polícia, pretože doma ju bijú.

Svedkyňa H. O. potvrdila už konkrétnejšie, že jej vtedy poškodená, ktorá sedela na schodoch, povedala, že ju dobil ten Arab a uviedla meno A.. Svedkyňa videla na nej modriny a poškodená jej tvrdila, že tento ju aj dokopal. Ukazovala jej ruky a domáhala sa volať políciu. Vtedy sa sťažovala aj na bolesti hlavy a keď prišla polícia, tak po komunikácii s ňou jej policajti pomohli ísť vonku. Poškodená jej ešte spomínala, že včera večer ju olial vodou. Zranenia na poškodenej videla iba v oblasti tvári. Táto svedkyňa teda potvrdila len, že sa od poškodenej dozvedela, že ju zbil obžalovaný, nič o tom, ako a len videla poranenia na tvári, nevidela poranenia malíčka a ani sa jej poškodená na také poranenie nestážovala.

Svedok C. C., ktorý ako člen policajnej hliadky bol v kontakte s poškodenou, keď táto sedela na schodoch v bytovke, potvrdil, že videl na ľavom oku monokel, na tvári mala modro-zelené podliatiny a keď mu tvrdila, že vo vlasoch má škrabance, tak neboli tam veľmi krvácajúce rany. Bola vystrašená, tak z toho dôvodu bola privolaná sanitka. Po vyšetrení zdravotníci konštatovali, že má viac zranení a preto ju zobrali na traumatológiu.

Svedkyňa L. D., robila opatrovatelku poškodenej od augusta 2022 do januára 2023, potvrdzovala, že poškodená mala tendenciu vychádzať na vyvýšené miesta, a to na stôl v kuchyni, chodila po celom byte a aj okolo stolíka v obývačke a vtedy sa vyjadrila, že niekde spadla, pričom poškodená často padala. Na tele poškodenej ale nevidela žiadne zranenia. Otvorené rany nevidela. Niekedy mala poškodená nepríčetný výraz, vyhrážala sa, že vyskočí z okna, odmietala sa obliekať, kričala, bola agresívna a stalo sa, že musela k nej zavolať aj záchranku. Svedkyňa bola prítomná aj pri náhodnom stretnutí v domove dôchodcov, kde bola aj K. o ktorej svedkyňa povedala, že táto slečna na základe požiadavky poškodenej sformulovala text listu a tento list svedkyňa odniesla na políciu. Priznala, že poškodená bola tak dezorientovaná, že ani nevie, kde sa nachádzala a tvrdila, že ona je doma. Táto svedkyňa teda diskvalifikuje hodnovernosť predmetného listu, potvrdzuje ochranárske správanie poškodenej voči obžalovanému v neskoršom čase od skutku, čo zodpovedá znaleckému psychologickému profilu poškodenej, nepotvrdzuje poranenia na rukách a nohách, ale potvrdzuje, že poškodená často padala aj bez cudzieho zavinenia, čo spochybňuje verziu, že by poškodenie malíčka poškodenej spôsobil práve obžalovaný.

Svedkyňa A. K. tvrdila síce, že list napísala ona, no poškodená ho s ťažkosťami podpísala, no sama zároveň potvrdila, že poškodená mohla byť dezorientovaná. Svedkyňa D. list diskvalifikovala, pričom aj skutočnosť, že svedkyňa K. priznala, že pri tomto liste konala na požiadanie brata obžalovaného, ktorý zjavne konal v prospech obžalovaného, vedú aj odvolací súd k záveru, že list, ktorým poškodená údajne potvrdzovala obhajobu obžalovaného, nevychádza z reálneho stavu veci.

Výpoveď brata obžalovaného G. B. nie je relevantná, nakoľko tento svedok potvrdil, že udalosti mu popisoval brat G., ktorý mal tieto informácie údajne od obžalovaného. Teda svedok vlastne nevie

nič o incidente a ide len o svedectvo z druhej ruky, ktoré v podstate vychádzalo výlučne od verzie obžalovaného, ktorú mal prezentovať jednému zo svojich bratov.

Odvolaací súd uznáva, že poškodenú H. I. nebolo možné vzhľadom na jej stav, vychádzajúc z obsahu zápisnice o hlavnom pojednávaní, na ktorom sa okresný súd pokúšal o výsluch menovanej a vychádzajúc aj zo znaleckých zistení k jej osobe, vziať do prísahy a že výpoveď tejto svedkyne z prípravného konania nebolo možné použiť ako súčasť dôkazov, pretože bola riadne poučená aj o práve odoprieť vypovedať v trestnej veci svojho vnuka, viackrát vyjadrila záujem toto právo využiť a napriek tomu jej boli položené otázky ku skutku, na ktoré odpovedala a tak bol vykonaný rozsiahly výsluch poškodenej.

Znalkyňa z odvetvia psychológie C. O. M., podrobne z psychologického hľadiska vysvetlila, že vedomé skreslenie vo výpovedi poškodenej sa môže vyskytnúť pri uvádzaní pozitívneho stavu k osobe obžalovaného, pričom najviac vierohodné sú výpovede prvotné, ktoré korešpondujú z bezprostrednou reprodukciou. V čase uvádzania prežitých skutočností po skutku by jadro udalosti, ktoré popisovala, malo byť zachované.

Znalkyňa L. O. len potvrdila objektívnymi odbornými zisteniami, že aj u poškodenej už vplyvom veku dochádzalo k prirodzenému procesu starnutia, pričom sú poškodené aj rozpoznávacie schopnosti a narúša sa spočiatku novopamäť, neskôr dochádza aj k poruche staropamäti tak, ako to bolo zistené u poškodenej. Jej myslenie bolo organicky porušené s konfabuláciami, medzery v pamäti si vyplňala výmyslami, ale prejavy agresivity u nej nezistila. Z výpovede tejto znalkyne zjavne vyplynul podporujúci argument, keď bolo namieste veriť tým vyjadreniam poškodenej o tom, čo zažila, ako ich podala bezprostredne po skutku. Neskôr jej výpovede už zjavne nezodpovedali skutočnosti práve pre jej stav súvisiaci s jej pokročilým vekom.

Znalecký posudok z odvetvia psychológie znalkyne C. N. B. o tom, že osobnosť obžalovaného je disharmonicky štruktúrovaná, menovaný je náladový, výbušný, správanie je často situačne determinované, v záujme znižovania vlastnej úzkosti môže byť intolerantný, časté je teatrálné odvádzanie napätia, neúspechy kompenzuje na úrovni predstáv, všetko prežíva osobne, kvôli svojej nekompromisnosti sú jeho vzťahy často konfliktné, pri presadzovaní svojho ja sa dá zvieŕť k antisociálnej činnosti a v kritických situáciách je možná menej brzdená agresivita, pričom pokiaľ je pod vplyvom alkoholu alebo inej psychoaktívnej látky, tak racionálne kontrola ešte slabšia a je pravdepodobnosť neadekvátneho správania ešte vyššia, len podporuje záver o vine obžalovaného, keďže spôsobený následok, okolnosti a spôsob spáchania skutku zjavne zodpovedajú schopnosti a spôsobilosti obžalovaného skutok spáchať, čo za okolnosti, že mal príležitosť ho spáchať a mal aj dôvod na jeho spáchanie, vychádzajúc z vyššie uvedených dôkazov jednoznačne vedú k záveru, že práve a len obžalovaný spôsobom uvedeným v ustálenej skutkovej vete napadol poškodenú a napadol ju práve preto, že bola jeho starou matkou, blízkou osobou, s ktorou sa na mieste činu nachádzal v spoločnej domácnosti, vediac o tom, že ide o jeho blízku osobu. Vek poškodenej, aj keď o ňom nepochybne vedel, keďže na neho v minulosti previedla nehnuteľnosť a aj sa s ňou stretával ako jej vnuk, však nemal rozhodujúci význam pre motiváciu jeho konania proti poškodenej starej matke. Reagoval na jej správanie, s ktorým nesúhlasil a ktorý si vysvetlil ako agresívne nepríjemné správanie, pričom nebolo zistené, že by počítal s nejakým slabším odporom, lebo poškodená mala taký vek, aký mala.

Aj znalecký posudok Kriminalisticko-expertízneho ústavu Košice len potvrdzuje, že medzi obžalovaným a poškodenou došlo k fyzickému konfliktu na mieste činu.

Z toho, ako znalec L. L. M. popísal mechanizmus vzniku zlomeniny základného článku malička ruky a pri ktorom podal alternatívne, že toto zranenie môže vzniknúť priamym zásahom a prehnutím malička dozadu alebo pritlačením malička (zachytenie sa pri páde) alebo aj priamym zásahom útočníka a že sa to nedá jednoznačne určiť, pričom znalec poukazoval na skúsenosti s poškodenou, na to, že už zo zdravotnej dokumentácie od všeobecného lekára bolo možné zistiť, že pred prvým zranením poškodená mala horšiu mobilitu, poruchy pamäte a menšie občas pády, no že po žiadnom takomto páde nebola vyšetrená na ambulancii, ani hospitalizovaná a že teoreticky by všetky z uvedených poranení mohli vzniknúť priamymi alebo nepriamymi úrazmi v priebehu 24 hodín, čo však nepredpokladá za pravdepodobné, vyplýva, že je namieste pochybnosti riešiť aplikáciou zásady „in dubio pro reo“ a zvoliť možnosť v prospech obžalovaného. Tá vylučuje jeho zodpovednosť za také poranenie a správne viedla

okresný súd k tomu, že skutkovú vetu oproti podanej obžalobe zmenil. Nakoniec, ani trvanie zdravotného obmedzenia nenasvedčovalo ťažkej ujme na zdraví, keďže dĺžka liečenia bola do 5 týždňov od úrazu a doba hospitalizácie bola 8 dní, pričom po prepustení do domáceho liečenia bol ďalší priebeh liečby poškodenej nekomplikovaný.

Na posudzovanie, či ide o ujmu na zdraví a v rámci nej, či porucha zdravia už dosiahla intenzitu ublíženia na zdraví alebo ťažkej ujmy na zdraví, sa používajú rôzne kritériá. Rozhodujúci je charakter poškodenia zdravia, akými príznakmi sa prejavuje, ktorý orgán, resp. ktorá funkcia bola narušená, v akej intenzite, ako sú bolestivé, teda aké zdravotné následky boli spôsobené, či budú trvalé, alebo síce liečiteľné, ale komplikovane a dlhodobejšie, alebo ľahšie odstrániteľné, a ako sa zahojili, resp. vyliečili. Dôležitým kritériom je aj narušenie obvyklého spôsobu života poškodeného. Všetky tieto okolnosti treba brať do úvahy vo svojom súhrne a individualizovane vzhľadom na každý prípad (NR 9 Tz 83/1963, R II/1965, R2/1966, NR 9 Tz 59/1967, B 52/5/1972, NR 2 Tz 32/1973, R 21/1984). Pri hodnotení ujmy na zdraví je nevyhnutné prihliadať i na komplikácie pri liečení poškodeného, ktoré majú za následok predĺženie doby liečenia (NR 1 Tz 26/1988). Ak však sú tieto komplikácie spôsobené nedisciplinovanosťou poškodeného pri liečbe (NR 9 Tz 12/1966) alebo zanedbaním povinností osôb zabezpečujúcich lekársku starostlivosť poškodeného, tieto komplikácie nie je možné pripočítať páchatelovi pôvodnej ujmy na zdraví poškodeného.

Ublížením na zdraví v zmysle Trestného zákona, je len také poškodenie zdravia iného, ktoré a) si objektívne vyžiadalo lekárske vyšetrenie, ošetrovanie alebo liečenie a zároveň a b) počas ktorého bol nie iba na krátky čas sťažený obvyklý spôsob života poškodeného. Tieto podmienky v danom prípade na strane poškodenej splnené boli, pričom uvedené poškodenie zdravia bolo nepochybne spôsobené výlučne konaním obžalovaného.

Ťažká ujma na zdraví sa na účely Trestného zákona rozumie len vážna porucha zdravia alebo vážne ochorenie, ktorou zároveň je aspoň jeden z taxatívne vymenovaných prípadov, a to

- a) zmrzačenie,
- b) strata alebo podstatné zníženie pracovnej spôsobilosti,
- c) ochromenie údu,
- d) strata alebo podstatné oslabenie funkcie zmyslového ústrojenstva,
- e) poškodenie dôležitého orgánu,
- f) zohyzdenie,
- g) vyvolanie potratu alebo usmrtenie plodu,
- h) mučivé útrapy, alebo
- i) porucha zdravia trvajúca dlhší čas.

Vzhľadom na povahu prípadu a povahu odvolacích námietok okresného prokurátora, možno osobitne poukázať na to, že za poškodenie dôležitého orgánu sa jednoznačne považuje také porušenie niektorého z telesných orgánov, pri ktorom vzniká nebezpečenstvo pre život alebo iný závažný dlhšie trvajúci alebo trvalý následok, čo je stav, ktorý zodpovedá ťažkej ujme na zdraví iného druhu /napr. podľa písm. b) alebo i) § 123 ods. 3 Tr. zákona/.

Pre názornosť možno k tomu dodať, že za vyššie uvedených podmienok bude poškodením dôležitého orgánu spravidla pomliaždenie alebo stlačenie mozgu kostnými úlomkami alebo krvným výronom, otras mozgu, pokiaľ bezvedomie trvalo aspoň jednu hodinu, pričom i tu je potrebné zisťovať, či došlo tiež k pomliaždeniu mozgu alebo k zlomeniu lebečnej kosti, alebo k iným závažným následkom. Ide o také závažné účinky, ako sú poranenia miechy, strata alebo podstatné zhoršenie reči podmienené zmenami na príslušných orgánoch, poranenia prednej polovice krku a veľkých ciev tu prebiehajúcich, i nervov,

ďalej poranenia dýchacích ciest, spojené s vdychovaním krvi alebo šírením infekcie do okolia, poranenia srdca a veľkých ciev, poranenia prenikajúce do dutých orgánov (žalúdku, čriev), poranenia pečene, obličiek, sleziny, brušnej sliznice, strata jedného oka a poranenie kĺbu alebo nervu a pod.

Okolnosť, že v danom prípade útok smeroval aj na hlavu poškodenej, ktorá bola v čase útoku osobou vyššieho veku, nemal ale takú povahu, že by predstavoval ohrozenie životne dôležitého orgánu a nemožno prisvedčiť okresnému prokurátorovi ani v tom, že by sa o spôsobenie až takého ohrozujúceho, či dokonca poškodzujúceho následku obžalovaný svojím útokom na poškodenú usiloval. Nedošlo teda ani k pokusu žalovaného zločinu. Aj odvolací súd oprel tento záver o odborné, objektívne, ničím rovnocenným nespochybnené závery, ktoré priniesol v tomto trestnom konaní znalecký posudok a výpoveď znalca z odvetvia úrazovej chirurgie a traumatológie L. L. M.. Nebol tak zistený skutkový základ pre to, aby bolo zákonne možné vyhovieť okresnému prokurátorovi. Poranenia hlavy a horných končatín súviseli s čerstvým úrazom. Pomliaždenie predlaktia vzniklo pôsobením tupého priameho násillia stlačením držaním, eventuálne krútením v oblasti zápästia a predlaktia. Vzhľadom na frigiditu kože a ciev a vysokého veku vznikli hematómy veľkého rozsahu. Tak, ako na ich mechanizmus vzniku poukázal už súd prvého stupňa, vychádzajúc zo znalcových zistení, možno uzavrieť, že zodpovedajú tomu, ako útok na poškodenú popísal samotný obžalovaný za okolnosti, že iný dôkaz z miesta činu o tomto útoku v podobe svedeckej výpovede nebol k dispozícii. Menovaný znalec uzavrel, že najzávažnejšie bolo poranenie mozgu, pri ktorom ale dodal, že išlo o poranenie veľmi malého rozsahu, jeho priebeh sa nijako nekomplikoval a liečba trvala krátko, aj po opakovaných CT vyšetreniach išlo o nález zranenia mozgu malého rozsahu, ktorý poškodenú neohrozoval na živote. Aj podľa názoru odvolacieho súdu tak nešlo o závažné poranenie pre ťažkú ujmu na zdraví, ani jeho ohrozenie vzhľadom na intenzitu úderov.

Mozog je nepochybne životne dôležitý orgán, ale pri danej situácii nebol ohrozený. Nešlo v danom prípade o tak závažné zranenie, ktoré by vyžadovalo dobu liečenia viac ako 6 týždňov a doba liečenia mohla byť predĺžená i samotným ľahkovážnym postojom poškodenej k priebehu vlastného liečenia.

Ohľadne zmeny právnej kvalifikácie zo strany odvolacieho súdu možno poukázať na rozhodnutie publikované v Zbierke pod č. 117/2014, ktoré zjednocuje aplikačnú prax vo vzťahu k podmienkam použitia kvalifikačného pojmu „chránená osoba“. Z jeho dôvodov vyplýva požiadavka, aby spomínaná súvislosť medzi spáchaním trestného činu a vekom poškodenej bola vyjadrená v skutkovej vete rozhodnutí súdov nižšieho stupňa.

V zmysle § 139 ods. 2 Tr. zákona, možno spáchanie činu voči osobe vyššieho veku (§ 127 ods. 3, § 139 ods. 1 písm. e/ Tr. zákona) považovať za okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby, len pri úmyselnom trestnom čine. Zároveň sa vyžaduje, aby páchatel vedel, že poškodený je osobou vyššieho veku a aby túto okolnosť subjektívne spájal s menším odporom alebo slabšou odvetou poškodeného, umocnením účinku trestného činu voči poškodenému, alebo inou okolnosťou, ktorá zakladá alebo podporuje rozhodnutie páchatel'a spáchať trestný čin.

Vedomosť obžalovaného o vyššom veku poškodenej odvolací súd nespochybňuje, no už z formulácie skutkovej vety napadnutého rozsudku nijako nevyplýva, že by spáchanie tohto činu bolo z hľadiska obžalovaného subjektívne ovplyvnené súvislosťou s vekom poškodenej.

Ak by mal odvolací súd uznať právnu kvalifikáciu použitú súdom prvého stupňa, kvalifikačným použitím ustanovenia § 194 ods. 3 písm. a/ Tr. zákona v rozpore s ustanovením § 139 ods. 2 Tr. zákona by bol porušený zákon v neprospech obžalovaného.

Preto bolo namieste zasiahnuť do výroku o vine, a to do právnej vety vzťahujúcej sa na zistený skutok a uznať obžalovaného vinným zo spáchania prečinu ublíženie na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zákona. Zásadne sa síce nezmenilo právne postavenie obžalovaného, no zistenú chybu bolo potrebné v záujme súladu so zákonom, odstrániť.

Pri ukladaní trestu prihliadal odvolací súd najmä na jednotlivé hľadiska ukladania trestov vyplývajúce z ustanovenia § 34 Tr. zákona, ktorými sú spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútky, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osoba páchatel'a, jeho pomery a možnosti jeho nápravy majú na zreteli aj účel trestu vyplývajúci z ustanovenia § 34 ods. 1 Tr. zákona, a to ochranu spoločnosti

pred obžalovaným tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život ako aj odradenie iných od páchania trestných činov, pričom trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatelia spoločnosťou.

Podľa odpisu registra trestov obžalovaný na území Slovenskej republiky doposiaľ nebol odsúdený a výpis z registra priestupkov potvrdzuje, že nebol postihnutý na území Slovenskej republiky za nejaký priestupok. Podľa výpisu z registra ECRIS má jeden záznam o odsúdení v Českej republike za § 274 ods. 1 Trestného zákona Českej republiky za skutok 01.12.2020, za ktorý mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 4 mesiacov s podmieňčným odkladom výkonu trestu na skúšobnú dobu 18 mesiacov, v ktorej sa ale osvedčil 31.08.2022 a bol mu uložený aj trest zákazu činnosti na 18 mesiacov s koncom trestu 30.07.2022. Je ale potrebné vytknúť, že orgány činné v trestnom konaní nezabezpečili súdu uvedený rozsudok súdu Českej republiky a ani súvisiace rozhodnutia a ako to vyplýva zo zápisnice o hlavnom pojednávaní zo dňa 18.04.2023 /kedy bol dôkaz čítaním registra ECRIS na čl. 305 na hlavnom pojednávaní vykonaný/, ani príslušný prokurátor v konaní pred súdom nežiadal toto napraviť. Popri tom, že otázka obojstrannej trestnosti zostala tak nevyriešená, vychádzajúc z údajov spomenutého registra, malo nastať zahladenie odsúdenia uplynutím dňa 31.08.2022.

Na druhej strane je v neprospech obžalovaného potrebné hodnotiť závažnosť trestnej činnosti, keďže spáchal závažnejší prečin, pri ktorom pod vplyvom alkoholu útočil na svoju starú matku, ktorá navyše v nedávnej minulosti k nemu prejavila vysoký stupeň sympatií a blízkeho vzťahu, že na neho previedla vlastníctvo k nehnuteľnosti.

Z odpisu registra trestov neplynú žiadne odsúdenia, pričom podľa výpisu z ústrednej evidencie priestupkov nemá žiaden záznam o spáchanom priestupku, nebolo dokazovaním nepochybne potvrdené, že by sa voči svojej starej matke, či iným osobám pred spáchaním predmetného prečinu správal násilne, resp. nemorálne, čo znamená, že mu poľahčovalo, že pred spáchaním žalovanej trestnej činnosti viedol riadny život (§ 36 písm. j/ Tr. zákona). Pritiažujúce okolnosti ani odvolací súd v prejednávanej veci nezistil. U obžalovaného bola teda zistená prevaha poľahčujúcich okolností a bolo potrebné upraviť trestnú sadzbu v súlade s ustanovením § 38 ods. 3 Tr. zákona, t. j. znížiť jej hornú hranicu o jednu tretinu z rozdielu medzi jej hornou a dolnou hranicou (§ 38 ods. 8 Tr. zákona).

Bolo tak namieste po úprave trestnej sadzby podľa § 156 ods. 2 Tr. zákona, § 38 ods. 3 Tr. zákona vzhľadom na prevahu poľahčujúcej okolnosti uvedenej v § 36 písm. j/ Tr. zákona nad neprítomnosťou pritiažujúcich okolností uvedených v § 37 Tr. zákona, vychádzajúc zo zákonného rozsahu od 1 roka do 2 rokov a 4 mesiacov uložiť mu trest odňatia slobody vo výmere 1 rok.

S ohľadom na vyššie uvedené, ako aj na priaznivú prognózu nápravy obžalovaného, prameniacu najmä zo spôsobu života vedeného pred spáchaním žalovaného trestného činu, po zohľadnení trvania väzby, no zároveň po zohľadnení skutočnosti, že si dovoľil udierať svoju starú matku, ktoré mu zabezpečila majetkové právo k nehnuteľnosti, čím sa dopustil výrazne nemorálneho konania, aj odvolací súd dospel k záveru, že trest na samej dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby spojený s jeho výkonom v najmiernejšom stupni stráženia, je trestom tak z hľadiska individuálnej, ako aj generálnej prevencie, teda tak na nápravu obžalovaného, ako aj ochranu spoločnosti, nevyhnutný a zároveň primeraný.

Pokiaľ boli ohľadne nároku poškodenej Všeobecnej zdravotnej poisťovni a. s., pobočka Prešov, splnené všetky podmienky pre priznanie uplatneného nároku na náhradu škodu už v adhéznom konaní, a to vo výške 89,91 eur, tak v prípade inak včas a riadne uplatneného nároku na náhradu škody poškodenej H. I., tak nebolo, nakoľko táto počas konania na súde prvého stupňa dňa XX.XX.XXXX zomrela. Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom rozhodoval o nároku, ktorým poškodená žiadala nahradiť škodu na bolestnom, čo je ale nárok viazaný výlučne na osobu poškodenej, keď bolestné možno v skratke charakterizovať ako nárok za vytrpenú bolesť, teda ujmu, ktorá bola spôsobená poškodením na zdraví, jeho liečením a odstraňovaním jeho následkov, ktorá má povahu nároku na náhradu určitého druhu nemajetkovej ujmy.

Pre účely preskúmvanej veci je potrebné uviesť, že podľa § 579 ods. 2 Občianskeho zákonníka, smrťou poškodeného /vo svojej podstate veriteľa/ právo zanikne, ak bolo plnenie obmedzené len na jeho osobu; zanikne aj právo na bolestné a na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia. V zmysle citovaného ustanovenia, právo na bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia zaniká smrťou veriteľa bez ohľadu

na to, či toto právo bolo alebo nebolo priznané právoplatným rozhodnutím súdu (R 20/1966). Pokiaľ je totiž právo na bolestné a na odškodnenie za sťaženie spoločenského uplatnenia zadostučinením poskytovaným za bolesti, ktoré poškodený utrpel a za ujmu, ktorú má (bude mať) vo svojom ďalšom živote pri spoločenskom uplatnení, treba na toto právo nazerať ako na právo späté výlučne len s osobou poškodeného, ktoré na dedičov neprechádza.

Nakoniec aj novšia judikatúra uvedené prevzala, keď napr. z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 06.03.2014 sp. zn. 3 ECdo 278/2013 plynie, že smrťou poškodeného zaniká jeho právo na bolestné a na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia v rozsahu, v ktorom nebolo za života poškodeného uspokojené.

Preto musel odvolací súd podľa § 288 ods. 1 Tr. poriadku poškodenú H. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., K. XXX/X, ktorá zomrela dňa XX.XX.XXXX, s nárokom na náhradu škody odkázať na civilný proces.

Nakoľko odvolací súd nezistil dôvod, pre ktorý by mohol odvolaniu okresného prokurátora čo i len čiastočne vyhovieť, odvolanie tohto odvolateľa ako nedôvodné zamietol.

Tento rozsudok bol prijatý jednomyseľne.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.